

PORTRET
HOEVE TWENTE

Dieren en Yoeri, het zijn beste vrienden.
FOTO JEROEN KUIT

Werken aan een toekomst

Licht verstandelijk beperkte jongeren leren op hoeve Twente in Heythuysen een werkritme op te bouwen.

Opdat ze op termijn zelfstandig kunnen functioneren.

HEYTHUYSEN
DOOR KITTY BORGHOUTS

Als een volleerd agrarisch ondernemer checkt Yoeri Bussemakers (18) of de drie Galloway Lakevelders het naar hun zin hebben. Hij checkt de afrastering. Zo meteen krijgen ze vers water en wat hooi. Maar eerst even langs de varkens voor een paar aaien over hun koppies. Soms gaat Yoeri ook over het welzijn van de kippen. Maar vandaag niet. Daarom is er meer tijd voor de runderen, waar hij sowieso meer mee heeft. Hij weet wat ze nodig hebben. Hier, op hoeve Twente in Heythuysen, komt Yoeri - van oorsprong Sevenummer - tot rust. Werkt hij aan zijn toekomst. Die ligt bij het boerenbedrijf. Ooit, hoopt Yoeri, zal het zo goed met hem gaan dat het erin zit: zelfstandig wonen, een baan, voor zichzelf kunnen zorgen.

Onrustig

Yoeri's nog jonge leven is tot nog toe op zijn zachtst gezegd onrustig te noemen. Maar liefst acht keer wis-

seld hij van basisschool, en ook zijn middelbareschoolperiode stond bol van steeds opnieuw ergens beginnen. Zelf weet hij heel goed waarom. „Ik heb autisme en ADHD. Ik kon mijn draai niet vinden in de overvolle klassen. Ik werd er onrustig van. Ik had steeds overal ruzie, ik werd ook gepest. Ze konden ook niet omgaan met iemand als ik. Het boterde gewoon nooit tussen mij en de medeleerlingen en de leerkrachten.” Thuis ging het ook niet best. Op zijn dertiende woonde Yoeri al in een woongroep onder begeleiding van zorginstellingen. Maar net als school, wisselden ook de woonplekken elkaar in rap tempo af. „Er was altijd wel wat. Het paste nooit bij me”, zegt Yoeri.

Maar nu, vertelt Yoeri, lijkt het tij te keren. Sinds twee jaar woont hij in een woongroep in Horn, op het terrein van Rubicon, onder de hoede van zorginstelling Elivagar. Samen met vijf anderen woont hij in een huis, met 24 uren begeleiding. En elke dag werkt hij op hoeve Twente in Heythuysen, waar hij zijn ziel en zaligheid legt in het regelen van alles voor de koeien, en meestal de kippen, en soms de varkens.

Dat Yoeri nu zijn draai lijkt te hebben gevonden, constateert ook begeleidster Anke Tholen. „Hij heeft nog een lange weg te gaan, maar het gaat inderdaad best goed nu.” Wat voor Yoeri, net als voor de andere jongeren die Elivagar onder zijn hoede heeft, goed werkt, zegt Tholen, is de individuele aanpak van de zorginstelling. „De jongeren die we begeleiden, voeren zelf de regie over hun eigen doen en laten. Er is begeleiding, maar ze bepalen zelf wat ze doen met hun dag. Werken? Prima. Een opleiding? Ook goed. Zolang ze maar wel iets ondernemen.”

Beheer

Op hoeve Twente gaan dagelijks zes tot acht licht verstandelijk beperkte jongeren aan de slag met alle facetten van het boerenbedrijf. Niet in dienst van een ondernemer; de hoeve is volledig in beheer bij de zorginstelling zelf. Naast de dieren - voor vleesproductie en eieren - is er een moestuin waarvan de producten worden verkocht. Er is dertien hectare grond (bos, weide) en ook dat land moet worden onderhouden. Yoeri zit graag op de tractor. Hij wil nog graag zijn tractorrijbewijs ha-

len, voor als hij straks toe is aan een echte baan.

Het beheer van hoeve Twente is vrij nieuw in de zorgorganisatie, zegt Tholen. Elivagar verwacht veel van het concept. Er is plek voor zeker 35 tot 40 jongeren. Graag zou de zorginstelling op termijn ook woonunits neerzetten bij de hoeve, zodat wonen en werken kunnen worden gecombineerd. Maar of dat past in de regelgeving van Leudal, moet nog worden uitgezocht. Nu wonen de jongeren die overdag op hoeve Twente werken elders, zoals in Horn, waar ze elke dag worden opgehaald.

Stempel

Yoeri is het liefst de hele dag tussen de dieren. De dieren en hij, ze voelen elkaar aan, vertelt hij. Met de dieren heeft hij een band, dat gaat gemakkelijker dan met mensen. „Sommigen zeggen dat we probleemkinderen zijn. En dan krijgen we een stempel. Soms maken mensen liever helemaal geen contact met ons. Dat raakt me dan wel, want wij hebben hier ook niet zelf voor gekozen. En zeg nou zelf, is niet iederéén eigenlijk een beetje autistisch?”

Soms maken mensen liever helemaal geen contact met ons. Dat raakt me dan wel.

Yoeri Bussemakers